

№ 05 (268) 2017 E-mail: chaspress@ukr.net

РУХ допоміг теплим одягом батальйону "Донбас"

Читайте на сторінці

4

Народне віче вшанувало героїв

Київська міська організація Народного Руху України, Молодіжне крило РУХу та низка інших патріотичних організацій провели у Києві на Майдані Незалежності народне віче.

Рухівці вшанували Героїв, що віддали свої життя українців під час кривавих подій 18-20 лютого 2014 року.

Прес-центр НРУ

Народний Рух України захистив гаманці дніпровців

На сесію 15.02.2017 року Дніпровської ради мали винести проект рішення "Про затвердження Положення про порядок передачі даних, ведення та зберігання інвентаризаційних справ на об'єкти нерухомого майна, що розташовані на території міста Дніпро".

Виконком планував зрегулювати діяльність інвентаризаторів та примусити їх узгоджувати кожне замовлення з чиновниками. За таких умов вартість оформлення технічних паспортів неру-

хомості мала включити в себе не дешево "узгодження" з міськвиконкомом.

Громадська експертиза регуляторного акту проведена не була.

За зверненням інвентаризаторів міста та громадян Дніпра, обласна організація Народного Руху України подала запит на проведення перевірки з правомочності цього проекту рішення, скаргу на перевищення повноважень директора Департаменту адміністративних послуг та дозвільних процедур Дніпровської міської ради Пономарьова Андрія

Сергійовича, службове підроблення документів та проведення службового розслідування, подала запит щодо допомоги та контролю у народного депутата України Віктора Кривенка.

Піднята інформаційна увага та правова пильність змусила міську раду відмовитись від проекту та взагалі не винести його на розгляд.

З перемогою ГРОМАДО!

Далі буде ...

Прес-служба НРУ

Олег Гринів: Генеза української нації

Ще в середині минулого століття український вчений Віктор Петров дійшов принципового висновку, що "трипільці належать до т.з. "передньо-азійського" антропологічного типу", "є представниками арменоїдного (баскоїдного) типу" (Петров В.Розвідки/Віктор Петров.-Т.2. -К.: Темпора, 2013.-С.1009). Далі вчений відповідає на питання етногенези нашого народу: "...Між нами й людністю неолітичної України лежить кілька перейдених нашими предками епох, кілька етнічних деформацій, ступнів розвитку, оформлюваного в проявах різних, часто протилежних тенденцій розвитку і одночасно пережитих криз" (Там само.-С.1011). Такий самий зв'язок існує між неолітичною Європою та нинішніми європейськими народами й культурами.

Так само нема підстав визнавати українців прямими, безпосередніми спадкоємцями праарійців, легендарних арійців, цебто тих індоєвропейців, що переселилися з нашого півдня в північну Індію та Іран у середині II тис. до Р.Х. Арії (арійці) належать до східної групи індоєвропейських народів. Вони споріднені зі скитами й сарматами, деякими народами Центральної Азії, Індії, Афганістану, Ірану, Кавказу та іншими. Проте українці - це інша група індоєвропейських народів.

Читайте на сторінці

6

Підвищиться спроможність органів місцевого самоврядування

Нещодавно голова Народного Руху України Василь Куйбіда як президент Національної академії підписав з головою Асоціації об'єднаних територіальних громад Олександром Корінним Меморандум про співробітництво між Національною академією державного управління при Президенті України і Асоціацією органів місцевого самоврядування "Асоціація об'єднаних територіальних громад".

Сторони домовились про співпрацю та об'єднання зусиль, спрямованих на правове, консультативне, інформаційне, експертно-аналітичне,

цій посадових осіб та службовців місцевого самоврядування тощо.

Слід зазначити, що Народний Рух України також активно співпрацює з об'єднаними територіальними громадами, надає консультації ОТГ, здійснює інформаційний та експертно-аналітичний супровід.

В.Куйбіда підкреслив, що співробітництво із Асоціацією органів місцевого самоврядування "Асоціація об'єднаних територіальних громад" сприятиме підвищенню спроможності органів місцевого самоврядування відповідати на сучасні виклики та дозволить ефективно реагувати на виклики, які постають перед об'єднаними територіальними громадами.

Прес-служба НРУ

Олексі Різниківу – 80!

Народний Рух України щиро вітає відомого письменника і поета, засновника НРУ на Одещині, політ'язня Олексі Різниківу зі славним 80-літтям!

Пане Олексю, з Вашим іменем рухівці пов'язують принцип боротьби за українську Україну на Одещині. Вашу любов до України не зламали ані підступи прислужників комуністичного режиму, ані мордовські та пермські табори.

Ви її стверджували у кожному своєму слові, у кожній своїй книзі, а також кропіткою роботою в національно-патриотичних організаціях Вашого краю.

Школа у Добрянці отримала подарунок від Народного Руху України

Після сходу селища в Добрянці Ріпкинського району керівник юридичної служби Народного Руху України, член провладу обласної організації НРУ Максим Карманніков передав принтер для потреб школи.

Виступаючи на зборах селища, Максим Карманніков від імені народного депутата, заступника голови Руху Павла Кишкаря запевнив, що Народний Рух буде й надалі допомагати Добрянці, як стратегічно важливому селищу на кордоні з Росією.

Зокрема сам промовець, як юрист, готовий періодично надавати безкоштовні юридичні консультації мешканцям селища. А питань у них багато - і щодо нарахування пенсій, і громадського транспорту, з яким у Добрянці великі проблеми, і створення об'єднаної територіальної громади, і відшкодування збитків потерпілим у дорожньо-транспортній пригоді.

Добрянським селищним головою нещодавно став Михайло Шабовта, обраний за підтримки Народного Руху. "Мешканці селища відзначають, що новий голова активно береться за роботу і тому допомагати тому, хто хоче позитивних змін - одне задоволення", - відзначив Максим Карманніков.

Прес-служба НРУ

Рухівці у День кримського спротиву російській окупації пікетували Посольство РФ

У День кримського спротиву російській окупації, 26 лютого, у Києві столичні рухівці з Молодіжним Крилом Народного Руху України пікетували Посольство РФ. На заході було презентовано кліпи українського музиканта Сергія Файфури "Бандера".

Активісти показали кримчанам свою солідарність, і нагадали, що пам'ятають про них.

Своїми закликами вони привернули увагу на потребу припинити масове порушення прав людини, дискримінацію українського, кримськотатарського народів на тимчасово окупованій території.

Прес-служба НРУ

Житомирські рухівці взяли участь в обговоренні цільового фінансування партій

Нещодавно у приміщенні обласного тижневика "Субота" Комітет виборців України провів круглий стіл за участю політичних партій та громадських організацій Житомирщини.

Учасники круглого столу обговорювали внесення змін до законів України щодо цільового використання державного фінансування статутної діяльності політичних партій.

На цьому засіданні виступив голова Житомирської обласної (крайової) організації Народного Руху України Олег Лагнюк.

"Сьогодні ми обговорюємо доцільність надання оренди приміщень політичним партіям місцевою владою за пільговою ціною. І мабуть в цьому є логіка. На даний час політичні партії знаходяться в гіршому стані порівняно з громадськими організаціями. Це при тому, що партії налічують у своїх лавах тисячі членів, а громадські організації функціонують за наявності трьох членів. Нині в Україні діє дві ідеологічні партії, одна з них це Народний Рух України, а решта - бізнес-проекти олігархічних кланів", - зазначив очільник місцевих рухівців.

Так О. Лагнюк додав: "Під кожні вибори виникає новий політичний проект,

учасниками якого є одні і ті самі персони. Люди голосують за нову політичну силу, а в результаті мають Тимошенко, Яценюка, Пашинського. А після виборів вони ще й з державного бюджету отримують кошти. І це в той час, коли держава ледь зводить кінці з кінцями. Хоча у статуті кожної партії записано, що вони проводять свою діяльність за рахунок членських внесків. Мені як політехнологу, зрозуміла побудова політичних партій в областях, районах та селах. І сьогодні всі парламентські партії робили свої "перемоги" через телебачення, бігборди та виплату грошових коштів від агітатора до члена дільничної комісії. Важко уявити, яка це сума грошей... З метою припинення політичної корупції у державі, потрібно створити нові та розбудувати ідеологічні партії за державної підтримки. При цьому держава повинна суворо контролювати фінансування партій. Має бути прийнятий Закон "Про вибори" за відкритими партійними списками, де буде заборонено політичну рекламу на телебаченні, радіо, бігбордах і т. д. Всі партії мають бути в рівних умовах".

Прес-служба НРУ

Міжнародна асоціація парламентарів за мир готова підтримати Україну

Народний депутат України, заступник голови Народного Руху України Віктор Кривенко нещодавно у складі української парламентської делегації відвідав з офіційним робочим візитом м. Сеул, Південна Корея.

Там народний депутат побував на 4-му Міжнародному саміті "Мир, безпека та розвиток людини".

Організаторами заходу виступили Федерація за всезагальний мир (UPF) та Міжнародна асоціація парламентарів за мир (IAPP).

Зустрічі відбувалися на вищому рівні 2017 року, в тому числі з чинними і колишніми головами держав і урядів, а також з великою кількістю нинішніх парламентарів, пов'язаних з Міжнародною асоціацією

парламентаріїв за мир. На заході побувало багато видатних релігійних лідерів, жінок-лідерів і лідерів громадянського суспільства.

Представники України мали можливість на саміті наголосити на геополітичному аспекті дискримінації України, розповісти про агресію Росії проти України, про необхідність збереження санкцій проти РФ.

Як зазначив В. Кривенко, конструктивним було спілкування з представниками Конгресу США, які підтвердили свою позицію, що санкції проти РФ не будуть зніматися доти, доки Україна не отримає повного контролю над своїми територіями.

На превеликий жаль, багатомовним впливовим політикам нав'язують інформацію, що на сході України не відбувається військового впливу з боку РФ. Наші представники якнайповніше поінформували тамтешню міжнародну спільноту про військову агресію сусіда, що спонукало до прийняття на Саміті рішення про створення Міжнародної асоціації парламентарів за мир, а також делегати від нашої країни заявили про готовність України підписати угоду і долучити Україну до цієї асоціації.

Прес-служба НРУ

Але цьому є межа

Наші нерви поміцнішали. Роки три тому хтось напевне зомлів би або впав би в істерику, зараз – нічого, крім гидливого подиву.

Провідний політик сусідньої держави - ні, не тієї, що ви подумали, - спробував усім нам дати прочухана: "З Бандерою вони до Європи не ввійдуть". Це з інтерв'ю виданню Do Rzeczy пана Ярослава Качинського, лідера правлячої партії ПіС і колишнього прем'єр-міністра. Хоча ви ті слова, мабуть, уже чули й читали від минулого понеділка разів сто.

Ні, серйозно, ми звикли. Від 1994-го, коли нам викручували руки з ядерною зброєю, від 2008-го, коли нам заблокували ПДЧ у НАТО (ми тоді опинилися в одному човні з Грузією, для якої наслідки не забарилися), від зими 2013-го, коли західні посольства ні, не роздмухували "кольорову революцію", як волають кремлівські пропагандисти, а, навпаки, вимагали від лідерів Євромайдану "поміркованості" (сам чув)... Ну й до ганебних за своєю суттю Мінська-1 і Мінська-2, коли нас посадили

за один стіл із московськими маріонетками й за фактом урівняли з агресором.

Воно, може, і на краще. Я вже писав і не відмовлю собі в задоволенні повторити: Україна потрібна об'єднаній Європі не менше, ніж Європа Україні, усвідомлюють це європейці чи ні. Для них це актуалізація одвічного екзистенційного вибору, що ж до нас, то асоціація з Євросоюзом є насамперед інструментом внутрішніх перетворень для частини еліт і громадянського суспільства, а потім уже доступом до ласих ринків товарів, капіталів та праці.

Тим гірше. Ми самі розбиратимемося з нашими негідниками - злодіями, корупціонерами й зрадниками - вже як можемо. І, головне, самі боронитимемо вашу Європу від варварів зі Сходу. Нині українці гинуть буквально "за нашу і вашу свободу", а європейські політики тим часом бавляться електоральними

стратегіями.

Тут, як і взагалі в політиці, важить інтонація, жест - у цьому конкретному разі намір образити, нахамити. Або Качинський звичайний українофоб (зрештою, nobody's perfect), або йому взагалі байдуже до істини, адже, перефразовуючи польського експрем'єра, ми теж "роками погоджувалися з тим, що в Польщі був і є культ людей, які чинили геноцид стосовно українців". Може, у центрі Варшави прибрали пам'ятник Романові Дмовському? Може, засудили політику "пацифікації"? Може, вшанували не лише "своїх", а й "чужих" жертв вікової ворожнечі?

Стоп! Ми не пишаємося злочинами українців незалежно від історичного контексту, в якому їх було скоєно. І, певно, їх варто було б досліджувати ретельніше, усвідомлення таких речей дуже сприяє оздоровленню й дорослішанню. Але вже ніколи -

ані зараз, під час кривавих боїв, ані потім, коли безпосередня небезпека нашому існуванню відступить, - не відмовимося від своїх героїв та символів, навіть якщо вони не вписуються в сучасний стандарт європопулістів (а вони ніде не вписуються).

Припустімо... От на хвилиночку припустімо, що ми готові забути нашу частину образ і стати на позицію польських шукачів історичної справедливості. У такому разі напрошується прозора аналогія. Червона армія в Європі запам'яталася масовими випадками мародерства та гвалтувань, і то були не ексцеси, а повсякденна практика, до того ж вона несла народам усі принади комунізму. Чи означає це, що ми тепер маємо відмовитися від пам'яті про героїв, які врятували ті ж такі народи від гітлерівського нацизму? Перестати відзначати День перемоги (до речі, правильніше такі 8 травня) й прибрати пам'ятники Невідомому солдату?

Безнадійна й значною мірою некерована війна УПА, як і кожна партизанка, мала свої чорні сторінки, котрі Україна офіційно засудила й засуджуватиме. Але тих, хто пожертвував життям заради

майбутнього своєї країни, ми не зрадімо. Герої таки справді не вмирають, і сьогодні під Авдіївкою вояки-упівці продовжують свій вічний бій, хоч би як патетично це звучало.

Прикриваючись тілами наших солдатів (кому, як не Качинському, особисто знати, проти кого й проти чого ми воюємо?), поляки, французи, німці, угорці, словаки можуть скільки завгодно бавитись у свої локальні політичні ігри, до безпеки Європи останні не мають стосунку, точніше мають від'ємний. На щастя, існує інша Польща - Польща Гедройця й Івана Павла II, Вайди й Міхника, так само як інша Європа, до котрої ми належимо за фактом свого народження, і не Качинському це вирішувати.

На жаль, не подолавши наразі внутрішніх демонів, ми прийматимемо радше символічну, але все-таки допомогу (розуміючи її не як подачку, а як ціну крові), вислуховуватимемо поради із Заходу й виконуватимемо окремі умови: інколи корисні, інколи не вельми. Але цьому є межа, "ale s? jej granice", як дослівно сказав колишній польський прем'єр.

Прес-служба НРУ

Чернігівські
рухівці
проводять
структуризацію

Збори Деснянської районної у місті Чернігові організації Народного Руху заслухали підсумки з'їзду партії та обласної позачергової конференції, про що проінформували заступники голови обласної організації НРУ Валерій Сарана та Василь Чепурний.

Ухвалено рішення про створення 9 осередків з прив'язкою до округів на майбутніх виборах до органів місцевої влади, призначено відповідальних за їх оформлення та збір членських внесків.

Засідання провів голова міської організації НРУ Сергій Черняков, який на початку зібрання вручив партійний квиток ветерану спорту Миколі Левадському.

РУХ допоміг теплим одягом батальйону "Донбас"

Координатор волонтерського напрямку Народного Руху України Тарас Косарчук відправив для батальйону "Донбас" необхідний гуманітарний вантаж - 100 кілограмів теплої одягу.

Така допомога стала можливою за активного сприяння благодійного фонду "Міжнародна ліга благодійників і меценатів", очільником якого є рухівець Микола Іванов.

Прес-служба НРУ

Одеські рухівці зобов'язали через суд слідчого займатися справою

Нещодавно Приморський суд Одеси задовольнив скаргу Одеської крайової організації партії "Народний Рух України" на бездіяльність слідчого з реєстрації заяви про вчинення кримінального злочину щодо Потьомкінських сходів.

Необхідність звертатись до суду з'явилась після того, як Головне управління Нацполіції в Одеській області не внесло до ЄРДР заяву щодо злочинних дій відносно об'єкта культурної спадщини національного значення - Приморських (Потьомкінських) сходів.

Суд зобов'язав слідчого внести відомості до ЄРДР.

Як відомо, Одеська крайова організація партії "Народний Рух України" подала заяву в ГУ НП в Одеській області про скоєне кримінальному злочині за фактом нецільового використання бюджетних коштів для ремонтно-реставраційних та інших будівельних робіт на пам'ятці архітектури національного значення - Потьомкінських сходах.

На думку рухівців, в результаті даних робіт пам'ятника архітектури нанесено ушкодження, яке в подальшому призведе до невідворотного руйнування окремих елементів.

У Миколаєві вшанували пам'ять героїв "Небесної сотні", розстріляних на Майдані три роки тому

У неділю, 19 лютого, миколаївці вшанували пам'ять героїв "Небесної Сотні", розстріляних три роки тому на Майдані у Києві.

Близько 100 городян зібралися на площі Соборній, серед них активісти Народного Руху України, Демальянсу та інші. Після нетривалого мітингу вони пам'ятною ходою пройшлися до скверу Європи, пам'ятника "Небесної сотні", де відбувся молебень за загиблими, який відслужив отець Тарас, священник Української греко-католицької церкви.

Перед ходою на площі виступили голови обласних організацій партій, серед

яких був Юрій Діденко, голова Миколаївської крайової організації Народного Руху України. Інші лідери миколаївського євромайдану на заході не були присутні.

Прес-служба НРУ

Депутат-рухівець розповів школярам про В'ячеслава Чорновола

Якби мене запитали, чи жалкую я про те, як склалося моє життя, про відсиджені 15 років, я б відповів: анітрохи...

І якби довелося починати все спочатку та вибирати, я б обрав життя, яке прожив.

В Івано-Франківській обласній бібліотеці для дітей відбулася літературна година "Україна починається з тебе!", присвячена 80-річчю від дня народження В.Чорновола (1937-1999) українського політичного, громадського і державного діяча, дисидента і політв'язня радянських часів, літературного критика, публіциста, правозахисника.

У непроникному мороці комуністичної системи він вийшов у довгу і нелегку путь, і дві зорі світили йому й зігривали душу - Свобода і Україна. В'ячеслав Чорновіл був найавторитетнішим політичним діячем нашої держави. Він був шанованим і в цілому світі. На лежав до надзвичайно багатогранного й талановитого покоління шістдесятників. Разом зі своїми побратимами Василем Симоненком, Василем Сту-

сом, Аллою Горською, Іваном Світличним зробив це покоління символом пробудження, прагнення України до волі. І цього свого вибору В'ячеслав Чорновіл не зрікся ніколи.

В'ячеслав Чорновіл є національним Героєм - посмертно. Його вбили в русі - у дорозі, на шляху до тієї, іншої України, за яку він платив здоров'ям і життям. Ця рана ніколи не загоїться. Було вбито жорстоко й підступно, після тривалої психологічної облоги, після масового творення облудної громадської думки. Убито наприкінці тисячоліття, кривавого й загрозливого для України. Убито, як убивали всіх її національних провідників - від Івана Мазепи до Хмеля, від Симона Петлюри до Грушевського, від Степана Бандери до Василя Стуса та Івана Світличного.

Його талант шліфували мордовські табори. Там він став філософом і стратегом. І найважливіше: він був не з бронзи і не з мармуру. Був веселим і жвавим, з усіма рисами живої людини; вони лише відтіняли його масштаб, його

дар схоплювати проблему зразу і в цілому, його вміння передбачати й вести...

Чорновіл - це уособлення незламного духу. Він жив тим, у що вірив. Попри складні обставини його життя він не зрадив тому, що було для нього по-справжньому важливе. І дай нам Боже навчитися цьому у нього. Жити тими високими ідеалами, тою високою метою, до якої варто стреміти.

Це приклад для молодих людей. Бо саме в молодості формуються справжні високі ідеали. І дай Боже, щоб світла пам'ять цього Великого Українця завжди жила в наших серцях і надихала до великих звершень.

Гість заходу Єфімчук Ярослав Володимирович - депутат Тисменицької районної ради, керівник управи Івано-Франківської крайової організації

Народного Руху України, який особисто був знайомий з В'ячеславом Чорноволом, про що свідчать фотографії представлений гостем.

На заході представлена книжкова виставка "Герой свого часу", присвячена 80-річчю від дня народження В'ячеславу Чорноволу.

Вдячними глядачами були учні 7-ї школи.

Прес-служба НРУ

Іван Малкович став лауреатом Шевченківської премії

Український поет і видавець, власник і директор видавництва "А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА" Іван Малкович став лауреатом Шевченківської премії з літератури

Іван Малкович став лауреатом у номінації "Література, публіцистика, журналістика" (книга віршів "Подорожник з новими віршами").

За інформацією, яку оприлюднила на своєму сайті

газета "День", лауреатами Шевченківської премії також стали: Микола Малишко - номінація "Візуальні мистецтва" (художній проєкт "Лінія" (скульптура)), Богдана Фроляк - номінація "Музичне мистецтво" (симфонія-реквієм "Праведна душа", хорова кантана "Колір", музичний твір "Насниться сон мені"), Степан Коваль - номінація "Кіномистецтво" (анімаційний серіал "Моя країна - Україна").

Офіційно імена лауреатів назвуть після того, як відповідний указ підпише президент України, а вручення премій традиційно планують провести до дня народження Тараса Шевченка.

Іван Малкович - український поет і видавець, власник і директор видавництва "А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА".

Народився у Косівському районі Івано-Франківської області, нині живе і працює в Києві.

1976 - після закінчення середньої школи в Нижньому Березові вступив на скрипкове відділення Івано-Франківського музичного училища ім. Д. Січинського

1980 - вступив на філологічний факультет Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка.

6 січня 1981 - перша велика поетична публікація у газеті "Літературна Україна" (зі вступним словом Д. Павличка).

1981 - став переможцем поетичного турніру на Всеукраїнському творчому семінарі в Ірпені.

1984 року побачила світ перша поетична збірка "Білий камінь" (К.: Молодь). "Найніжніша скрипка України" - так назвала автора Ліна Костенко у видавничій

рецензії на збірку.

1985 - отримавши диплом філолога-україніста Київського університету ім. Т. Г. Шевченка, кілька місяців працював у школі вчителем української мови та літератури.

1986-1987 - редактор дошкільної літератури у видавництві "Веселка". Того ж року став наймолодшим (на той час) членом Спілки письменників СРСР.

1987-1991 - редактор відділу поезії у видавництві "Молодь".

1988 - вийшла друга поетична збірка "Ключ" (К.: Молодь).

1991-1992 рр. працював у редакції дитячого журналу "Соняшник".

1992 - вийшла третя поетична збірка "Вірші" (К.: Український письменник).

З 1992 р. - власник і директор приватного (на початках виключно дитячого) ви-

давництва "А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА".

1997 - побачила світ 4-а книга поета "Із янголом на плечі" (К.: Поетична агенція "Княжів").

Автор-упорядник понад 30 книжок для дітей, зокрема, "Українська абетка", "Улюблені вірші".

2004 року Форум видавців у Львові визнав І. Малковича найкращим директором видавництва в Україні. Тоді ж він став кавалером міжнародного Ордена усмішки.

2006 - вихід 5-ї поетичної книжки "Вірші на зиму" (К.: А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА)

2008 - почав видавати в "А-БА-БА-ГА-ЛА-МА" "дорослу" літературу.

2010 - світ побачила книжка вибраного І. Малковича (вибрані вірші, переклади, есеї, інтерв'ю) "Все поруч" ("А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА"), яка стала одним із пере-

можців книжкового конкурсу Форуму видавців у Львові - 2010.

2013 - у серії "Українська Поетична Антологія" вийшли вибрані вірші Івана Малковича під назвою "Подорожник" ("А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА").

Вірші Малковича перекладено англійською, німецькою, італійською, російською, польською, литовською, грузинською та іншими мовами.

Голова Народного Руху України, президент Національної академії державного управління при Президентові України, відомий поет-пісняр Василь Куйбіда, член Національної спілки письменників України написав і видав чимало книг, поетичних збірок. Одна з них, "Розпізнання голосів", змушує замислитися над сутністю життя, вірою і баченням в те, чим жили наші предки і хто жив на цій землі - листом опалим, чи цвітом.

Посталі з руїн і попелища...

Не так давно волелюб і щирий патріот В. Куйбіда разом з керівником управи НРУ Косарчуком В. П. відвідали Любарщину. Разом з членами Любарської РО НРУ вони поклали квіти до підніжжя пам'ятника Героям Небесної Сотні, відвідали сім'ю Мельників у Глезне, де п'ятеро синів добровольців виконують військовий обов'язок, захищаючи рідну Вітчизну, а шостий на інвалідному візку (1 група інвалідності). Попри свою зайнятість, невпинну політичну і творчу діяльність В. Куйбіда знаходить час відвідати такі патріотичні сім'ї по всій Україні.

Духовно благородна, світлопристрасно багата душа поета-пісняра, патріота, лідера Руху. Його творчість - це віра в себе, людину, бо не можна жити без віри. Про це він розповідає в своєму вірші "Добровольці":

*Наша зброя при нас,
А довіра між нас,
Наша криця іще не проліта.
Ще не впала сльоза
І не згірчився час -
Ми ідемо загарбників бити.
І не видно журби на суворім
чолі.*

*Нам рішучість виставлює
груди.*

*Ми ідемо на схід звоювати
москалів,
Що народ наш вигублюють
лото.*

*Нашу волю їдять крокодири
ливі пси.*

*Україну спішать зруйнувати.
Отче наш всеблагий,
Що на небі єси
Поможи ворогів звоювати.
Майорить на вітрах
Синьо-жовтий наш стяг,
Закликає до битви з ордою.
Ми заблюб поб'ємо
В українських степах
І покриєм Росію ганьбою.*

Віктор Мельник,
голова Любарської РО НРУ

Варшава назвала сквер у центрі міста ім'ям Василя Стуса

Рада міста Варшави у четвер, 9 лютого, проголосувала за надання імені Василя Стуса скверу в центрі польської столиці. Сквер знаходиться на перехресті Алеї Незалежності та вулиці Стефана Баторія. В обґрунтуванні рішення, до якого додано біографію Стуса, читаємо, що він є "українським поетом і опозиційним діячем", а також "полонофілом та речником польсько-українського поєднання".

Виконати ухвалу має мер Варшави Ганна Гронкевич-Вальц, рішення набуває чинності через 14 днів після його публікації в офіційному урядовому виданні Мазовецького воєводства - дізнаємося з веб-сторінки Ради міста Варшава.

Поблизу майбутнього скверу Василя Стуса знаходиться Національна бібліотека Польщі та найбільший економічний університет країни - Головна торговельна школа (SGH).

З міської документації дізнаємося, що процедура надання скверу імені Василя Стуса розпочалася наприкінці 2016 року. Тоді проєкт спочатку негативно, а відтак позитивно оцінила Комісія міських назв Варшави.

Переєменування скверу обійдеться Варшаві у 8650 злотих (2 тисячі євро), з чого більшість коштів - це ціна виготовлення та установки таблиць з назвою скверу.

Олег Гринів,
професор.
м.Львів.

Гене́за української нації

(Продовження.
Початок у №4)

Як підсумок можна вважаєти таке твердження Л.Залізняка: "Трипільська та арійська версії походження Українців є типовим прикладом історичної міфотворчості, бо надто погано аргументується науковими фактами. Вони є породженням, з одного боку, щирого патріотизму та зрозумілої недовіри до офіційної науки, а з іншого, -- постколоніального комплексу меншовагості й аматорства" (Залізняк Л. Там само.-С.31-32).

До міфотворчості слід віднести концепцію про так звану священну Аратту, яку ще називають Оратанією. Її "відкрив" на наших землях "народний академік" Юрій Шиллов, який вважає, що вона втілена в трипільській археологічній культурі (https://uk.wikipedia.org/wiki/Українська_Аратта). Традиції цієї найдавнішої докласової, общинної цивілізації, як "золотої епохи людства", начебто зберегло українське козацтво, втілюючи її у "Пактах й Конституції законів та вольностей Війська Запорізького", що увійшли в історію як "Конституція Пилипа Орлика" (1710 р.). Щоправда, дослідники трактують самого Шилова як ідеолога нинішнього слов'янофільства з негативним ставленням до українського національно-визвольного руху й нашої національної культури. Ще наприкінці минулого століття він очолював "научно-культурний центр Російського общенародного движенья, которое выступает за объединение народов СССР в единое экономическое пространство и оборонный союз на территории бывшего СССР" (Залізняк Л. Від склавинів до української нації.-К.: Бібліотека українця, 2004.-С.92). Щоб показати справжню суть подібних вигадок, Л.Залізняк вважає за доцільне "побільше й частіше розповідати зацікавленій публіці про результати реальних досліджень у царині археології та давньої історії" (Залізняк Л. Походження українського народу. Аналіз концепцій /Леонід Залізняк// Новітні міфи та фальшивки про походження українців. - К.: Темпора, 2008.-С.111).

Друга (ранньосередньовічна, ранньослов'янська) концепція генези українського народу виходить з того, що українці як окремий етнос виникли в середині 1 тис. від

Р.Х., що синхронізується з появою "інших народів, розташованих у зоні безпосереднього впливу Римської імперії - французів, іспанців, англійців, німців, румунів, чехів, поляків" (Залізняк Л. Там само.-С.33). Такого погляду дотримувався наш великий історик Михайло Грушевський.

До речі, саме північно-західні землі України вчені вважають прабатьківщиною слов'янства. Археологія доводить, що найдавніші слов'яни з'явилися ще до нашої ери в Середньому Подніпров'ї, на Волині й Верхньому Дністрі, як підтверджує зарубинецька культура (Там само.-С.35). Її творила людність, що названа венедами. Навала готів розколола праслов'янську зарубинецьку культуру на подніпровську(східну) й прикарпатську(західну). Як наслідок утворилися дві етнічні спільноти: анти в лісостеповій зоні та склавини в Північно-Західній Україні (Там само.-С.39). М.Грушевський посилається на грецьких письменників, а вони зазначали, що анти "сиділи над Дністром і далі на схід, над Дніпром і далі до Азовського побережжя"(М.Грушевський. Ілюстрована історія України/Михайло Грушевський. - Київ-Львів, 1913.-С.31-32).

Після відступу готів на південноукраїнські терени прийшли войовничі гуни, які згодом рушили за Дунай, що створило можливості для "міграції антив і склавинів з України на Нижній Дунай", цебто у володіння Візантії (Залізняк Л. Там само.-С.39).

Сучасні археологічні дослідження дають підстави для висновків про докорінну відмінність історичного коріння праукраїнців порівняно з прабілорусами й прамоскалями. Л.Залізняк зазначає, що предками українців були склавини Прикарпаття й Волині, а білоруси й москалі формувалися на Подесенні й берегах Верхнього Дніпра. Звідси - висновок про відмінні історичні шляхи розвитку названих народів ще в першій половині 1 тис. до Р.Х., що спростовує твердження ідеологів російського імперіалізму, начебто відмінності між українцями, білорусами й москалями спричинені лише монголо-татарською навалою. На нашу думку, треба звернути увагу на такі висновки історика:

--"українці є прямими спадкоємцями мовних особливостей ранньослов'янської

спільноти";

-- "слід розглядати слов'яногенез як відокремлення слов'янських народів із праслов'янського генетичного дерева, яке по суті є проукраїнським, оскільки ще з Vст. зростало на українських землях з центром на Волині";

-- "коріння українського етносу -- в Середньому Подніпров'ї, на Волині та в Прикарпатті сягає середини 1 тис. н.е." (Там само.-С.43).

Такі висновки нашого вченого заперечують російську імперську концепцію про єдину давньоруську або східнослов'янську мову.

Третя (пізньосередньовічна) концепція етногенезу українців, на що вже звертала увага, відзначається особливою заідеологізованістю. Вона ґрунтується на концепції давньоруської народності, що "є останньою формацією імперських претензій на києворуську спадщину шляхом заперечення прямого генетичного зв'язку українців з південними русичами X-XI ст." (Там само. - С.48). В основі такої народності, як твердили історики тоталітарного періоду, "лежали спільна територія, єдина мова, спільна культура, тісні економічні зв'язки. Протягом усього періоду існування Київської Русі давньоруська народність, що була спільною етнічною основою трьох братніх слов'янських народів - російського, українського і білоруського, розвивалася шляхом подальшої консолідації" (Історія Української РСР.-Т.1, кн.1.-С.276). Хибність останнього твердження очевидна. По-перше, як доказують історичні й археологічні дослідження, давньоруська народність - це ненаукова фікція. По-друге, теза про спільну етнічну основу українців, білорусів і москалів спростовується достовірними фактами, про що вже йшлося. По-третє, треба розрізняти офіційну мову держави й централізовану Церкву від мови окремих етнічних спільнот. Нарешті, по-четверте, розвиток трьох народів (українців, білорусів і москалів) аж ніяк не підтверджує "подальшої консолідації", що спростовує тривала боротьба українців проти московського (російського) поневолення, зневаження царизмом умов Переяславської угоди 1654 року. М. Грушевський писав: "В 1658 році, за наступника Хмельницького гетьмана Ви-

говського, оголошено українську ноту до європейських держав - гетьманське правительство оповіщало їх, що луга і зрадлива політика московська змусила його розірвати уложену спілку, скинути зверхність царя і за поміччю сусідніх держав обстоювати незалежність України від Москви" (Грушевський М. Хто такі українці і чого вони хочуть/М.Грушевський.-К.: Т-во "Знання" України, 1991. - С.43-44).

Хоч концепцію єдиної давньоруської народності розкритикували провідні радянські історики повоєнного часу, вона була утверджена на офіційному рівні ЦК КПРС в "Тезах про 300-річчя воз'єднання України з Росією" (1954 р.). Звісно, говорити в середині XVII ст. про Росію не було жодних підстав, адже так вона почала називатися лише в наступному столітті. Не витримує критики положення про "воз'єднання", яке спростовується аргументами на користь другої концепції україногенезу. Окрім цього, нав'язування на офіційному рівні антинаукових концепцій суперечить здоровому глузду, але така була практика компартійного (більшовицького) тоталітаризму. Проте нині така декретована на компартійному рівні історія запанувала при путінському режимі в Російській Федерації.

Звісно, українські історики змушені були дотримуватися партійної настанови, хоч і з різних причин. Отож, не варто ставити на один рівень антиподів К. Гуслистого і П.Толочка. Останній, як відомо, пропагує хибну концепцію навіть після розпаду СРСР.Проте українські історики в країнах поселення не визнавали концепції давньоруської народності.

Окрім названих концепцій, треба наголосити, що в 1930 році особливий погляд на генезу української нації висловив історик Мiron Кордуба (1876-1948 рр.). У невеликій за обсягом статті "Найважливіший момент в історії України" вчений стверджував, що "природна еволюція" східнослов'янських племен привела б до перетворення їх в окремі "народності", але цьому завадило створення єдиної Руської держави. Відцентровим тенденціям протистояло поширення християнства з його "централістичною організацією". "Спільна держава, спільна віра і спільна літера-

турна мова стають могутніми підвалинами, на котрих розбудовується одна, спільна, загальноруська, коли не нація у повному значенні цього слова, так, скажімо, культурна сфера" (Кордуба М. Найважливіший момент в історії України /Мiron Кордуба //Літературно-науковий вісник.-1930- Ч. 4.-С.540). Безумовно, ставити на порядок поняття "нація" і "культурна сфера" недоречно.

За "найважливіший момент в історії України" Кордуба вважає литовську "мирну окупацію", бо в її умовах твориться єдина українсько-білоруська нація, яка згодом розділяється до дві окремі спільноти (українську й білоруську). На думку вченого, литовська "мирна окупація" запобігла захопленню українських земель Москвою, яка проводила "збиральницьку" політику. З московської (російської) концепції логічно випливає спадковість між Київською великокняжою державою й Московським князівством, хоч його основне населення становили фінно-угорські народи. Водночас М.Кордуба синхронізує виникнення української нації з часом, який нав'язує третя (пізньосередньовічна) концепція україногенезу.

Проти московської концепції історик Степан Смаль-Стоцький аргументував: "Українська нація, виконана в старій Київській Русі, показала твердішою, ніж зуб часу століть, що шарпав аж до крові на всі боки її організм. Тратила вона князів, шляхту, цілі верстви інтелігенції, великі мастки, здобутки культури, народ зберігав і зберіг духові надбання зперед тисячоліть і стоїть як той дуб та все наново випускає зелені парості, все наново поповнює ряди борців за свою волю"(Откуда есть Русская земля/Откуда.-Прага, 1931.-С.7).

Дискусія, спричинена статтею М.Кордуби, засвідчила, по-перше, доконечність перегляду методологічних засад україногенезу, а по-друге, настійну потребу використання здобутків західної націології.

(Далі буде)

Перші антинімецькі акції УПА у 1942 році

Цієї весни минає 75 літ від початку антинімецьких виступів Української повстанської армії Тараса Бульби-Боровця

Слід сказати, що їм передувала низка важливих подій. Зокрема 2 січня 1942 року у Варшаві Головнокомандувач УПА побував на таємній зустрічі з Президентом УНР на вигнанні Андрієм Лівіцьким, яка йому була влаштована у помешканні інженера Якова Винника. На ній були присутні полковники Армії УНР Михайло Садовський, Микола Чеботарів, Аркадій Валійський і сотник Борис Шевченко. За спогадами останнього відомо, що польський отаман

розповів про свою збройну боротьбу з комуністичною партизанкою на Поліссі, про жахливе ставлення німців до українського населення і наголосив на потребі організованої і постійної боротьби проти ворогів.

Зрозуміло, що відкрито ухвалити рішення про початок антинімецької боротьби в Україні Президент А.Лівіцький не міг, адже він перебував під німецьким наглядом. За словами Бульби-Боровця, наступного дня, Президент зустрівся з ним віч-на-віч, підтримав його плани, однак жодних зобов'язань щодо допомоги в їх реалізації на себе не взяв. Це дало можливість Бульбі-Боровцю діяти, виходячи з місцевих обставин, а дослідникам сумніватися у виконанні ним завдань Державного Центру УНР на вигнанні.

Натхненний благословенням Президента, Тарас Бульба-Боровець на зворотному шляху із Варшави попрямував на Кременеччину, де проживав полковник Іван Литвиненко, з пропозицією до нього очолити штаб Української Повстанської Армії. Однак той, посилаючись на гострий ревматизм, що був наслідком першої світової війни та зимових походів Армії УНР, від цієї пропозиції відмовився. Тоді отаман робить ставку на члена ОУН поручника Леоніда Щербатюка ("Зубатого"), який хоч і не мав вищої військової освіти, але був "вродженим революціонером та партизанським командиром широкого масштабу". Пер-

шого березня 1942 року з'являється наказ про призначення його начальником штабу УПА, місце розташування якого одразу було перенесено з Людвипільського району до однієї з лісничівок у Корецькому районі за п'ять кілометрів від автодороги Київ-Рівне.

Оскільки УПА стала підпільним збройним формуванням, тому нова організаційна структура її передбачала дію виключно малих, дуже рухливих бойових одиниць, а не великих неповоротких з'єднань. Особовий та командний склад формувався зі здорових молодих та не зв'язаних сімейними узами чи господарством людей.

Як людина, що дбала про "кожну нашу душу", Бульба-Боровець розробляє тактику боротьби, згідно з якою, втрати особового складу були би відсутні або мінімальними. Такими мали бути операції "з-під землі та під землею" малими невлучними партизанськими групами після всебічної розвідки місця розташування ворога, без устрьявання в ініційовані ним бої. Отаман наголошував, що головними ворогами повстанців є не мобілізовані вояки регулярних армій Німеччини та Росії, а нацистська та комуністична партії і їх злочинні партійні війська НКВД та СС.

16 квітня 1942 року Головна команда УПА видає наказ своїм п'ятьом новоорганізованим "літаючим бригадам" (сотням) негайно розпочати першу фазу збройної боротьби проти Гітлера, блискавично провести намічені операції контртерору проти репрезентантів німецької цивільної адміністрації в Україні. Із середини квітня до кінця травня 1942 року летіли в повітря автомашини та всякі бюро Кохової аристократії в Україні разом із їхніми пасажирами та урядовцями. Всі місцевості були одночасно засипані антигітлерівськими летючками, які пояснювали, за що карає своїх нових "визволителів" збройна рука української нації.

Ось як про одну з таких акцій розповідає мешканець села Мале Вербче Сарненського району Рівненської області Іван Босий на допиті 5 квітня 1957 року: "Восени 1941 року німці збирали з населення поставку картоплі, і ця картопля була закопана в одному місці. Весною 1942 року була вказівка, щоб цю картоплю селяни забрали назад стільки, скільки кожен здав. Прийшовши за цією картоплею, я побачив, як Боришкевич Володимир Федорович, два чоловіки з хутора біля Степана по-вуличному Лірцеві (брати Степан Соловей та Петро Соловей, ад'ютант Тараса Бульби-Боровця, І.О.) і ще 10-12 осіб стояли і видавали картоплю. Усі вони були озброєні, в тому числі був озброєний пістолетом і Боришкевич Володимир. Як я пам'ятаю, хтось із цих осіб кудись кілька разів вистрілюв. Пізніше я дізнався, що Лірцеві були бульбівцями. З цього я зробив висновок, що і Боришкевич Володимир був у бульбівцях".

Про акції такого плану йде мова і в німецьких документах. Наприклад, у повідомлення з окупованих територій Сходу № 32 від 4 грудня 1942 року зазначається: "Лише в оперативних зонах Рівне і Житомир за останніх 8 днів відбулися близько 150 бандитських нападів, які служили переважно для забезпечення банд продуктами... Наочну картину для дій по боротьбі з бандами дає дотеперішній результат акції із заготівлі зерна в оперативній зоні Рівне. В усіх областях, а також і в тих, що влітку були охоплені бандами, акція була реалізована на 80-100%. Зате райони Пінськ, Костопіль і Сарни значно відстають у заготівлі через сильну діяльність банд: Пінськ - 28%, Костопіль - 32-33% і Сарни - 25-30%".

За даними кандидата історичних наук Олександра Дарованця, навесні 1942 року на терени південної Рокитнівщини прибула велика група бульбівців, до якої приєдналися боївки сіл Кисоричі,

Борове, Карпилівка, Дерть. Загалом зібралось біля 150 осіб. Повстанці цієї групи пустили під укіс німецький ешелон на перегоні Рокитне-Осницьк. Під час операції загинуло 19 гітлерівців. З боку повстанців було троє вбитих та п'ятеро поранених.

У червні 1942 року Головна команда УПА надіслала Кохові листа, написаного в дуже гострій формі і з такою вільною, недипломатичною фантазією, як колись заповожені писали до турецького султана. Бульба-Боровець застерігав гауляйтера України від подальших репресій проти цивільного населення України. Якщо Німеччина не припинить терор та грабунок України, то УПА розпочне ширші бойові дії. Копія цього листа була надрукована тисячами примірників українською та німецькою мовами і розіслана німецькою поштою з Києва та Рівного до всіх гебітскомісарів та урядів, а також розповсюджена серед населення. Однак гітлерівці не мали найменшого наміру міняти свій політичний курс. Тому у другій половині липня 1942 року Головна команда УПА видала наказ усім своїм "літаючим бригадам" негайно розпочати заплановану другу фазу збройної акції проти гітлерівців, тобто - вдарити ворога не тільки по адміністративних органах, але також почати бити його по всіх пунктах воєнно-стратегічного значення, а особливо, по системі транспорту та постачання фронту. Найбільшою з цієї фази боротьби стала Шепетівська операція, що відбулась у ніч з 18 на 19 серпня 1942 року під керівництвом отамана оперативної бригади Миколи Довбні, під час якої, за даними Т.Бульби-Боровця, було звільнено ешелон робітників, що відправлялись до Німеччини, реквізовано склади боєприпасів та продуктів. Про неї згадується в аналітичному документі розвідвідділу групи армій "Південь" від 17 липня 1943 року. У розділі "Ставлення до німців" там сказано: "Інколи мали місце випадки, коли банди свідомо щадили життя німців. Так, наприклад, персонал військово-продовольчого складу в Шепетівці перебував під вогнем тільки до тих пір, поки не був підпалений склад. Командир підкреслив, що він веде боротьбу не проти окремих солдатів, а лише хоче паралізувати підвезення та постачання німців".

Про напад бульбівців на гітлерівську адміністрацію селища Межириччя йдеться у звіті оперативної групи НКВД ССР, складеному після січня 1943 року. Зокрема, там зазначено: "В середині октябрю нам стало точно известно, что один из отрядов "Т. Бульбы" совершил вооруженный налет на с.Межиричи (райцентр), где им были убиты: немецкий комендант района, лядвирт и голова райуправы".

Ще про одну акцію отамана у своїх спогадах пише колишній командир групи розвідки радянського спецзаго-

ну Дмитра Медведева - Борис Крутиков: "В ніч з 2-го на 3 грудня 1942 року група озброєних людей, які видавали себе за радянських партизанів (для цього на головних уборах були начіплені червоні стрічки або червоні зірки і встановлено пароль "Сталінград - Москва"), зробила наліт на районний центр Ровенської області м.Тучин. Після невеликого бою з німцями та поліцією (як пізніше виявилось, поліція про це була вже повідомлена), група розпочала вивезення майна типографії. Шрифти, ротаційні машини та деякий інший інвентар типографії було навантажено на сани. Основні типографські машини залишились невивезеними. Через 1,5-2 години, коли з міста Рівне під'їздили на машинах німці, група залишила м.Тучин і виїхала в напрямку на північ. Прийнявши цю озброєну групу за радянських партизан, я активно допомагав їм у погромі районної управи і вивезенні типографії. Вранці група опинилась в селі Медведівка. Після відпочинку мене було запрошено до отамана. Цим отаманом виявився Тарас Боровець".

Усе це свідчить, що першими розпочали антинімецьку боротьбу у роки Другої світової війни повстанські відділи УПА під керівництвом Т.Бульби-Боровця, який пригорнув під своє крило представників різних політичних течій, що готові були збройно захищати свій народ від злочинної політики окупантів.

Іван Ольховський.

На знімку: Тарас Бульба-Боровець третій зліва у сірій шапці із охороною. В шапці з опущеними вухами і в розстібнутому піджаку - Леонід Щербатюк-Зубатий. Осінь 1942 року.

ДОВІДКА. Леонід Щербатюк ("Зубатий") - поручник, син полковника Армії УНР, член ОУН. Народився у Києві, за професією інженер-економіст, старшина резерву польської армії. Перед війною закінчив у Польщі вищу школу зовнішньої торгівлі, володів низкою іноземних мов, працював представником однієї Бориславської нафтової фірми в Англії. Повернувся в Україну перед вибухом Другої світової війни в 1939 році. Займався підпільною діяльністю в Києві під прикриттям Червоного Хреста. Першого березня 1942 року призначений начальником штабу УПА Бульби-Боровця. 19 лютого 1943 року разом з хорунжим Михайлом Квашею ("Рибачком") та ще з сімома підстаршинами і козаками потрапив у засідку червоних партизанів. Розстріляний і вкинтий у колодязь, але, незважаючи на тяжкі рани, дивом вибрався звідти, вилікувався і через чотири місяці знову був у строю. Вбитий гітлерівцями наприкінці 1943 року на Яринівських хуторах Березнівського району Рівненської області.

Українка з Бразилії готова допомогти у реформах України

У складі одного з тактичних підрозділів Військової поліції бразильського міста Сан-Паулу служить українка за походженням - старший лейтенант Ізидора Катеринюк. Місцеве українське видання Новинарня розпитало дівчину про її роботу.

"У мене немає якогось точного пояснення бажанню стати військовою, проте змалечку я любила ходити на військові виставки, мені подобалася військова форма, маршеві пісні, предмети військового призначення. Мої батьки часто брали мене на авіаційні ярмарки, які влаштовували ВПС Бразилії, я завжди була у захваті від авіації й аеронавтики", - цитує Ізи-

дору www.vidia.org.

На запитання журналіста, чи погодилася би Ізидора працювати в українській поліції, яка зараз якраз реформується, дівчина відповіла ствердно:

"Якби мене запросили, я би звичайно погодилася, не вагаючись, - сказала вона. - По-перше, я завжди мріяла відвідати країну моїх пращурів, по-друге, обмін професійним досвідом завжди корисний у нашій професії. Для офіцера ПМ такого типу досвід є надзвичайно важливим, адже він би дозволив мені поєднати досвід бразильського та українського суспільства".

Ізидора Катеринюк розповіла про своє коріння та

родичів. "На жаль, наші контакти з прямими родичами в Україні загубилися "в часі та просторі". Але мій український дідусь та бабуся неухильно дотримувалися національних традицій і звичаїв, вдома говорили лише по-українськи, намагалися, аби їхні діти не забували мову далекої батьківщини", - говорить дівчина.

Сама вона українською, щоправда, не говорить. "Мій тато, Сімау Катеринюк - торговий представник за фахом, народився вже в Бразилії, у штаті Парана. Сьогодні його розмовна українська не дуже побіжна, хоча він розуміє мову, особливо коли нею говорять представники громади,

або як кажуть у Бразилії, "наші люде", - сміється Ізидора.

Попри те, її родина підтримує українські традиції. Окрім мови, шанують більшу частину української кухні, яку люблять майже всі. На Різдво родина тата часто збирається разом, готують святкові страви, такі як кутя, борщ чи вареники.

"Мої двоюрідні брати та сестри в штаті Парана, звісно, мають більший контакт з українською культурою, вони ходять в українську церкву, відвідують різні культурні заходи", - зізнається Ізидора.

Прес-служба НРУ

Звягель повертається!

Новоград-Волинська РО НРУ підтримує ініціативу голови Народного Руху України Василя Куйбіди щодо перейменування міста "Новоград-Волинський" на історичну назву "Звягель". Наші громадяни, а особливо молодь, повинні зростати в автентичній, справжній країні. Ми за повернення старих назв, витоків, коренів.

Але не менш важливим є перейменування вулиць самого міста Звягель. Мало того, наша районна організація добивається перейменування назв вулиць і населених пунктів сіл та селищ району. Адже ні для кого не секрет, що основні вулиці так і залишаються вулицями "Леніна" або "Жовтнева". Це неприпустимо!!! Тим паче історія України просто рясніє історичними, культурними та духовними діячами.

Хтось скаже - запозичити? Скажемо - до побачення!!! У нас своїх вистачає.

Місцеві ради спроможні зробити суттєвий внесок у консолідацію українського суспільства, зміцнення його національної свідомості. Органи місцевого самоврядування не можуть лишатися осторонь цієї народної ініціативи.

Цілком очевидно, що без цього ми не зможемо повністю і до кінця реалізувати державницькі ідеї Народного Руху України, відбити агресію всередині - акцентую - всередині країни. Ми повинні подолати нав'язану нам спадщину Російської імперії та

радянської влади.

Цей зовнішній елемент має водночас і внутрішню суть, тому що він заперечував і продовжує заперечувати нашу самобутню українську історію, звичаї та традиції народу. Нам хочуть нав'язати фальсифіковану, фейкову історію, яку ми маємо ніби з народження проковтнути.

Ні!!! Не на тих натрапили...

Отже, Новоград - Волинська РО НРУ підтримує ухвалу Політради НРУ (щодо перейменування міста Новог-

рад-Волинський на Звягель) і звертається із закликом провести рішуче очищення всіх територіальних громад від імперсько-тоталітарної спадщини у назвах міст, вулиць, окремих об'єктів на їх теренах. З нетерпінням чекаємо моменту, коли зможемо гордо називати себе Звягельська районна організація Народного Руху України.

Олександр Королюк, голова Новоград-Волинської РО НРУ

Український мультфільм встановлює рекорди у міжнародному прокаті

У Польщі та Туреччині за перший уїк-енд 70 тис. глядачів відвідали "Микиту Кожум'яку"

За перший уїк-енд міжнародного прокату перший український повнометражний 3D-анімаційний фільм зібрав у міжнародному прокаті 4,35 млн грн у Польщі та 3,071 млн грн у Туреччині, а кількість глядачів склала понад 70 тис., повідомляє прес-служба Держкіно.

Польща та Туреччина стали першими країнами, де масовому неукраїнському глядачу показали створеного за підтримки Державного агентства з питань кіно "Микиту Кожум'яку".

"Ми дуже хвилювалися, як міжнародний глядач сприйме український мультфільм, адже для України це перший досвід. Перші відгуки дуже позитивні, тому ми з нетерпінням чекаємо, як відреагують на нашого Микиту в інших країнах!" - поділився продюсер мультфільму Дмитро Белінський.

Наступні країни, куди поїде "The Dragon Spell" - саме таку назву має український мультфільм у міжнародному прокаті - це В'єтнам, країни Балтії, Казахстан і Угорщина.

Шеф-редактор
Василь Куйбіда

Індекс: 91216 Часопис Народного Руху України. Зареєстровано Державним комітетом телебачення й радіомовлення України 01.06.2004 р. Серія KB № 8802. Адреса: 01054, м. Київ-54, вул. Олеся Гончара, 33. Адреса сайту: www.nru.org.ua Тел.: (044)246-47-63, E-mail: ruhpress@ukr.net

У номері використано повідомлення nru.org.ua, unian.net, maidan.org.ua, gazeta.ua, ukrslovo.org.ua, dt.ua, radiosvoboda.ua, pravda.com.ua